

چهارشنبه 24 شهریور 5 شوال 15 سپتامبر

حرکت حضرت علی(ع) به سوی صفین در سال 36 هجری قمری ...

حرکت حضرت علی(ع) به سوی صفین در سال 36 هجری قمری حضرت علی(ع) پس از رأی قاطع مسلمانان به وی و انتخابش به خلافت اسلامی، در صدد برآوردن انتظارات و درخواست های به حق مردم در اجرای عدالت الهی، برآمد و در این راه همت فزاینده ای گماشت و نخستین اقدامات آن حضرت، عزل عاملان و حاکمان غیر صالح از حکومت و نصب افراد شایسته به جای آنان بود.

تمامی حاکمان و عاملان منصوب عثمان مقتول، در برابر اقدامات حضرت علی(ع)، ناچار به تسلیم و یا فرار از محل حکومت خود شدند و حضرت علی(ع) به جای آنان افراد صالح، کاردان و دلسوزی منصوب کرد. ولی حاکم شام از تبعیت امام علی(ع) سر باز زد و در صدد کارشکنی و افساد و فتنه جویی برآمد.

معاویه بن ابی سفیان که از زمان خلافت عمر بن خطاب، به حکومت شام منصوب و در خلافت عثمان نیز پایه های حکومت خویش را تقویت کرده بود، در برابر رأی مردم و انتخاب حضرت علی(ع)، گردنکشی و یاغی گری نمود و با بهانه قرار دادن قتل عثمان بن عفان در صدد سرپیچی از فرمان حضرت علی(ع) برآمد(!). آن حضرت نامه هایی برای وی ارسال و او نیز پاسخ هایی برای امام علی(ع) فرستاد، ولی عاقبت بر لجاجت خویش باقی ماند و برای مخالفت و دشمنی آشکارتر با امام علی(ع)، به سوی عراق هجوم آورد. امام علی(ع) نیز در روز پنجم شوال سال 36 قمری، یاران و سپاهیان خویش را از کوفه به سوی سرحدات شام گسیل نمود. امام علی(ع) در کوفه، ابو مسعود عقبه بن عامر انصاری را جانشین خویش قرار داد و به همراه لشکریان رزمنده و خداجوی خویش از کوفه خارج شد.

آن حضرت، از کوفه به "مدائن"، پس از آن به "أنبار" و آن گاه به "رقه" رفت و در میان راه سپاهیان جدیدی به وی پیوستند. اهالی "رقه" به دستور مالک اشتر نخعی، پل بزرگی بر روی رودخانه فرات در محل "منبج" احداث نمودند و سپاهیان حضرت علی(ع) از آن پل عبور کرده و در سرزمین صفین، در برابر سپاهیان معاویه بن ابی سفیان قرار گرفتند و سرانجام نبرد سنگین و بزرگ "صفین" در نخستین روزهای ماه صفر سال 37 قمری میان طرفین آغاز گردید.

ورود مسلم بن عقیل(ع) به کوفه در سال 60 هجری قمری

پس از دعوت کوفیان از امام حسین(ع) و ارسال نامه های بی شمار برای وی و درخواست از آن حضرت جهت رفتن به کوفه و بر عهده گرفتن رهبری قیام بر ضد یزید بن معاویه، آن حضرت، پسرعمویش مسلم بن عقیل(ع) را با نامه ای به سوی کوفیان اعزام کرد. مسلم بن عقیل(ع) در پانزدهم ماه مبارک رمضان سال 60 قمری از مکه معظمه خارج گردید و از آن جا به مدینه منوره رفت و پس از تجدید دیدار با خانواده خویش و زیارت قبر شریف پیامبر(ص) و وداع با آن مضجع مطهر، به سوی کوفه حرکت کرد و در روز پنجم شوال همان سال وارد شهر عظیم کوفه گردید و در خانه مختار بن ابی عبیده ثقفی، که از شیعیان مبارز و از مخالفان سرسخت بنی امیه بود، سکونت گزید. شیعیان مخلص و انقلابیون کوفه، که از حضور مسلم بن عقیل(ع)، به عنوان نماینده و سفیر امام حسین(ع) در این شهر آگاه شدند، دسته دسته به سوی وی شتافته و به وی خیر مقدم گفتند.

هنگامی که گروهی از آنان در حضور مسلم(ع) اجتماع می کردند، وی نامه امام حسین(ع) را برای آنان می خواند و مردم به خوبی گوش فرا داده و از شوق دیدار قریب الوقوع آن حضرت، گریه می کردند.

پس از آمادگی نسبی مردم، مسلم بن عقیل(ع) از آنان برای امام حسین(ع) بیعت گرفت و تعداد هیجده هزار تن از انقلابیون کوفه، در نخستین روزهای ورود مسلم، با وی بیعت کردند. مسلم بن عقیل(ع)، نامه ای به محضر امام حسین(ع) نوشت و آن حضرت را از وضعیت کوفه و بیعت مردم با وی، با خبر گردانید و از امام حسین(ع) درخواست نمود، که به سوی کوفه حرکت کند، تا شخصاً رهبری مردم را بر عهده گیرد.

از آن سو، هواداران بنی امیه و طرفداران یزید بن معاویه، همانند عبدالله بن مسلم حضرمی، عمارة بن عقبه و عمر بن سعد، که از صاحب نفوذان کوفه بودند، برای یزید بن معاویه، نامه هایی به شام ارسال کرده و او را از وضعیت کوفه و بیعت شیعیان با مسلم بن عقیل(ع) آگاه نمودند و از وی درخواست کردند که به جای نعمان بن بشیر، عامل وی در کوفه، که با قیام مسلم بن عقیل(ع) برخورد جدی نمی کند، شخص دیگری بفرستد که دارای عزمی قوی و اراده ای راسخ باشد و در برخورد با مخالفان حکومت، شدت و خشونت به خرج دهد.

یزید بن معاویه، پس از مطالعه نامه هواداران خود در کوفه و مشورت با سرجون مسیحی، تصمیم گرفت عبیدالله بن زیاد، عامل خویش در بصره را با حفظ سمت، به حکومت کوفه نیز منصوب کند، تا با قساوت و شدتی که در وی وجود دارد، قیام مسلم بن

عقیل(ع) و شیعیان و محبان اهل البیت(ع) را در کوفه سرکوب کند.

پایان نگارش کتاب#171؛ تاریخ فخری؛ در سال 701 هجری قمری؛ در سال 171؛ آداب السلطنه؛ در سال 701 هجری قمری به دست #171؛ صفی الدین محمد بن طباطبای؛ تاریخ فخری؛ پایان یافت. این اثر که کهن‌ترین کتاب سیاسی تاریخی پس از فروپاشی خلافت عباسی است شامل یک مقدمه و در فصل است که فصل نخست در باب آداب فرمانروایی و چگونگی اداره جامعه و فصل دوم درباره تاریخ اسلام از آغاز تا سقوط شهربغداد بدست مغولان است. این کتاب به همت محمد وحید گلپایگانی به فارسی ترجمه شده و به نام تاریخ فخری در آداب ملک داری و دولتهای اسلامی به چاپ رسیده است. گفتنی است که نخستین چاپ کامل این اثر در سال 1860 میلادی در آلمان منتشر شد.

درگذشت محمد بن سید صفدر معروف به سید جمال الدین اسدآبادی در سال 1314 هجری قمری محمد بن سید صفدر معروف به سید جمال الدین اسدآبادی دانشمند سیاستمدار انقلابی و از رهبران ضداستعماری ملل اسلامی چشم از جهان فرو بست. وی در پایان تحصیلات در فلسفه، نجوم، علوم، علوم شرعی و تاریخ دانش بسیار اندوخت و با زبانهای عربی، ترکی، انگلیسی، فرانسوی و روسی آشنا شد. سید را می‌توان مظهر اندیشه اتحاد اسلام دانست. او برای نیل به هدف خود از 18 سالگی به سفر پرداخت و همواره در راه اتحاد ملل اسلامی به تبلیغ این آرمان پرداخت و با انتشار روزنامه‌های عروۃ الوثقی در هند و ضیاء الخافقین در لندن در راه بیداری ملل مسلمان می‌کوشید. هدف سید آن بود که مسلمانان جهان را حول محوری واحد در آورد و قدرت واقعی اسلام را به جهانیان بشناساند. از تألیفات این منادی وحدت کتابهای #171؛ ابطال مذهب الدهرین، تتمه البیان در تاریخ افغانستان و نیچرته در رد فلسفه مادی؛ را می‌توان برشمرد. سید جمال در سرودن شعر نیز تبحر داشت و به افغانی تخلص می‌کرد.

درگذشت دکتر عبدالحسین زرین کوب در سال 1378 هجری شمسی دکتر عبدالحسین زرین کوب پژوهشگر، ادیب و دانشمند پرآوازه عرصه تاریخ و ادبیات ایران در سال 1378 هجری شمسی روی درنقاب خاک کشید. استاد زرین کوب همزمان با تحصیلات دانشگاهی به تحصیل علوم حوزوی پرداخت و سرانجام در عرصه فرهنگ، تاریخ، ادبیات و فلسفه صاحب نظر و عالمی برجسته شد. ایشان کتابهای متعددی از خود به یادگار گذاشته است. جملگی این آثار از ذهن روشن بود و پویای استاد حکایت می‌کند. اما استاد زرین کوب بیش از همه زمینه‌ها به تاریخ علاقمند بود و هیچگاه مطالعه و تحقیق درباره تاریخ را رها نکرد. دو قرن سکوت از آثار گران سنگ دکتر زرین کوب محسوب می‌شود که بررسی اوضاع تاریخی ایران در دو قرن اولیه هجری قمری است. همچنین کتابهای #171؛ تاریخ ایران بعد از اسلام، بامداد اسلام، کارنامه اسلام، تاریخ در ترازی، تاریخ مردم ایران و با کاروان حله؛ از دیگر آثار ارزشمند استاد عبدالحسین زرین کوب بشمار می‌روند.

پایان دوران سلطه 1200 ساله امپراتوری روم بر سرزمین یونان در سال 1453 میلادی دوران سلطه 1200 ساله امپراتوری روم بر سرزمین در سال 1453 میلادی یونان خاتمه یافت و یونان به تصرف محمد فاتح امپراتور عثمانی درآمد. یونان از کشورهای جنوبی شبه جزیره بالکان است. این کشور در قرن دوم قبل از میلاد جزئی از امپراتوری روم بود ولی پس از تجزیه دولت روم ضمیمه امپراتوری بیزانس یا روم شرقی شد. سرانجام پس از اضمحلال امپراتوری بیزانس در اواسط قرن 15 میلادی یونان در اختیار دولت عثمانی قرار گرفت. گفتنی است که یونان در سال 1830 میلادی استقلال یافت.

استقلال کشورهای هندوراس و نیکاراگوآ در سال 1821 میلادی کشورهای هندوراس و نیکاراگوآ در سال 1821 میلادی به استقلال رسیدند. هندوراس و نیکاراگوآ تا اوایل قرن 19 میلادی جزو مستعمرات اسپانیا بودند اما در این زمان مردم این کشورها از ضعف دولت اسپانیا استفاده کردند و در برابر استعمارگران اسپانیا قیام کردند. هندوراس و نیکاراگوآ پس از کسب استقلال به اتحادیه مکزیک پیوستند اما پس از چندی با پیوستن به کشورهای دیگر منطقه فدراسیون آمریکای مرکزی را تشکیل دادند. هندوراس و نیکاراگوآ در سال 1838 میلادی استقلال کامل خود را باز یافتند.